

Odluka:

GŽ 34/2021-2

Zbirni podatci

Broj odluke: GŽ 34/2021-2

Datum odluke: 05.02.2021

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Republika Hrvatska
Županijski sud u Karlovcu
Stalna služba u Gospiću
Gospić

GŽ-34/2021-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću, kao drugostupanjski sud, po sutkinji toga suda, Milki Vraneš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja P. u. d.o.o. iz A1, OIB B1, zastupanog po punomoćniku M. M., odvjetniku iz Rijeke, protiv tuženika M. M. iz A2, OIB B2, zastupanog po punomoćniku D. B., odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Novom Zagrebu, poslovni broj 8 Povrv-427/2017-28 od 23. prosinca 2020., 5. veljače 2021.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana, potvrđuje presuda Općinskog suda u Novom Zagrebu, poslovni broj 8 Povrv-427/2017-28 od 23. prosinca 2020..

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja presuđeno je:

I Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika T. M. iz Zagreba broj Ovr-7/2017 od 17. siječnja 2017. u dijelu kojim je naloženo tuženiku M. M. iz A2, OIB: B2, isplatiti tužitelju P. u. d.o.o. A3, OIB: B1, iznos od 1.228,08 kn sa zateznom kamatom koja teče na iznos:

-54,24 kn od 21. siječnja 2016. do isplate
-48,10 kn od 21. siječnja 2016. do isplate
-54,24 kn od 21. veljače 2016. do isplate
-48,10 kn od 21. veljače 2016. do isplate

-54,24 kn od 21. ožujka 2016. do isplate
 -48,10 kn od 22. ožujka 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. travanja 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. travanja 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. svibnja 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. svibnja 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. lipnja 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. lipnja 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. srpnja 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. srpnja 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. kolovoza 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. kolovoza 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. rujna 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. rujna 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. listopada 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. listopada 2016. do isplate
 -54,24 kn od 22. studenog 2016. do isplate
 -48,10 kn od 22. studenog 2016. do isplate
 -54,24 kn od 21. prosinca 2016. do isplate
 -48,10 kn od 21. prosinca 2016. do isplate

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 1.586,25 kn zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 23. prosinca 2020. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

Protiv navedene presude u pravovremenom roku žali se tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi predlaže da drugostupanjski sud preinači pobijanu prvostupanjsku presudu na način da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti uz naknadu parničnog troška tuženiku prema troškovniku koji je priložen u spis sve uz naknadu troškova sastava ove žalbe tuženiku.

Na žalbu tuženika odgovorio je tužitelj koji u odgovoru osporava osnovanost žalbenih navoda, te predlaže da se žalba u cijelosti odbije kao neosnovana, a prvostupanjska presuda potvrdi.

Žalba nije osnovana.

U ovoj pravnoj stvari radi se o sporu male vrijednosti u smislu odredbe članka 458. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13., 89/14. i 70/19. - dalje: ZPP).

Temeljem članka 467. stavak 1. ZPP-a, presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 54. stavak 2. točka 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i pogrešne primjene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu i postupak koji joj je prethodio, ovaj sud je utvrdio da nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, u svezi članka 467. stavak 1. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem članka 365. stavak 2. ZPP-a.

Posebno nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a na koju se poziva tuženik, a ovo iz razloga jer pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati. Dani su jasni, potpuni i određeni razlozi o svim odlučnim činjenicama, tako da se presuda o svim svojim segmentima temelji na rezultatima provedenog dokaznog postupka.

Predmet spora je zahtjev tužitelja prema tuženiku radi isplate iznosa od 1.228,08 kuna sa pripadajućim kamatama koji se odnosi na dospjele, a neplaćene račune za komunalne usluge na adresi A4, za razdoblje od 1. prosinca 2015. do 30. studenog 2016.

Tuženik u svojoj žalbi prije svega ističe prigovor promašene aktivne legitimacije.

Suprotno ovom žalbenom navodu pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da je tužitelj aktivno legitimiran ispostavljati račune na svoje ime u kojima obračunava usluge gospodarenja otpadom i vodne usluge, zatim da odjava brojila nije osnovana, te da uklanjanje vodomjera ne znači ujedno odjavu vodnog priključka.

Naime, ugovorom o poslovnoj suradnji ugovoreno je da trgovačka društva P. v. d.o.o. i P.E.O.K. d.o.o., daje ovlaštenje ovdje tužitelju da pokreće i vodi parnične postupke temeljem članka 8., kao i da ispostavlja račune za javne, vodne i komunalne usluge korisnicima usluga.

Prema tome, tužitelj je u konkretnom slučaju postupio u skladu sa preuzetim obvezama i danim ovlaštenjem u ugovoru o poslovnoj suradnji (naznačenog kao obveza tužitelja prema TD korisnicima) te u svoje ime i za svoj račun naplaćuje tražbinu koju potom (naplaćene iznose) prosljeđuje na račune društava sukladno njihovim tražbinama prema korisnicima usluga.

Dakle, neosnovan je prigovor promašene aktivne legitimacije na koji se u žalbi kao i tijekom postupka poziva tuženik.

Nadalje, neosnovano tuženik tvrdi da mu vodne usluge nikada nisu bile pružene, kao ni to da demontažom priključka za tuženika prestaje obveza plaćanja (fiksno) dijela cijene usluge.

Prema odredbi članka 205. stavak 2. Zakona o vodama (Narodne novine broj 153/09 - dalje: ZOV) u vezi članka 9. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 75/15., 125/11. i 78/15. dalje: ZOO), te u svezi s člankom 6. stavcima 1. i 2. Uredbe o najnižoj cijeni vodnih usluga i vrsti troškova koje cijena vodnih usluga pokriva - fiksni dio cijene odnosi se na tekuće i investicijsko održavanje priključka nekretnine na komunalne vodne građevine vodoopskrbe i/ili odvodnje, redovitog održavanja i funkcionalne ispravnosti komunalnih vodnih građevina za isporuku vodnih usluga te ispitivanje i održavanja zdravstvene ispravnosti vode za piće, dakle i za pokriće troškova neovisno o potrošnji vode i vodomjeru, utvrđena je obveza tuženika na plaćanje utuženog iznosa koji se odnosi na fiksni dio voda za domaćinstvo.

Dakle, demontaža pojedinih vodomjera ne može se poistovjetiti s odjavom korištenja vodovodnog priključka na cijeloj nekretnini, što je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi objasnio kada je naveo da demontiranje vodomjera ne znači i odjavu vodovodnog priključka, imajući u vidu da se sukladno odredbi članka 17. stavak 1. Pravilnika od 26. siječnja 2004., priključak sastoji od ogranaka na vodovodnoj mreži, zasuna s uličnom kapom, dovodne cijevi i vodomjernog okna u kojemu se nalazi zaporni ventil ispod vodomjera, zaporni ventil s ispuštom iza vodomjera, vodomjera i spojnih komada (...).

Vodomjer predstavlja samo jedan dio vodovodnog priključka i neovisno o demontaži istog potrošač nije isključen iz javne mreže i postoji obveza plaćanja fiksnog dijela sukladno članku 6. Uredbe o najnižoj osnovnoj cijeni vodnih usluga i vrsti troškova koje cijena vodnih usluga pokriva, fiksni dio služi za pokriće ne samo troškova povezanih s postojanjem vodomjera, već i ostalih troškova povezanih s postojanjem posebnog vodovodnog priključka.

Stoga proizlazi da su neosnovani žalbeni navodi u kojima tuženik osporava obvezu plaćanja vodne usluge zbog demontaže vodomjera.

U pogledu obveze plaćanja cijene komunalne usluge, potrebno je istaknuti da je tuženik samim time što je vlasnik nekretnine - ujedno i korisnik javne usluge prikupljanja miješanog i biorazgradivog komunalnog otpada koju je ovlašten naplaćivati tužitelj na temelju članka 30. stavak 5. i 6. Zakona o održivom gospodarenju otpadom (Narodne novine broj 94/13).

Dakle, tuženik je na temelju samog Zakona ujedno i korisnik predmetne usluge.

Stoga je prvostupanjski sud suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno zaključio da je tuženik evidentirani korisnik usluge gospodarenja otpadom u utuženom razdoblju, a time i obveznik plaćanja komunalne usluge odvoza otpada.

Cijena javne usluge sastoji se od tri dijela i to: cijene za minimalnu obveznu javnu uslugu, cijene javne usluge za količinu predanog miješanog otpada i biorazgradivog komunalnog otpada, te cijene ugovorne kazne.

Obzirom da je, u svako razdoblje neovisno o korištenju usluge, sukladno dostavljenom Cjeniku, tužitelj je obvezan plaćati minimalnu obveznu javnu uslugu - fiksni dio cijene javne usluge na temelju činjenice da je kao vlasnik nekretnine isti ujedno i korisnik usluge.

Prema tome, neosnovani su žalbeni navodi tuženika da između tužitelja i tuženika ne postoji pravni odnos, budući je nesporno tuženik kao vlasnik nekretnine na području koje je tužitelj ovlašten naplaćivati cijenu komunalne usluge prikupljanja i odvoza otpada i vodnih usluga - ujedno obveznik plaćanja cijene navedenih usluga jer predmetna obveza tereti svakog vlasnika nekretnine s ratiom da jedinica lokalne samouprave na održiv način osigura opskrbu vodom i odvoz otpada na svom području.

Stoga ovaj sud u cijelosti prihvaća pravne zaključke suda prvog stupnja i primjenu materijalnog prava na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, koje tuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju u bilo kojem segmentu.

Pravilna je i odluka o parničnom trošku, kako po osnovu tako i po visini, pravilno je obrazložena i utemeljena na odredbama članka 154. stavak 1. i članka 155. stavak 1. ZPP-a.

Prema tome, kako u donošenju pobijane presude nisu ostvareni žalbeni razlozi na koje se poziva tuženik, kao ni oni na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je temeljem odredbe članka 368. stavak 1. ZPP-a odlučiti kao u izreci ove presude.

U Gospiću 5. veljače 2021.

Sutkinja
Milka Vraneš